

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

6 septembrie 2013*

„Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive luate împotriva Iranului în scopul de a împiedica proliferarea nucleară — Înghețarea fondurilor — Obligația de motivare — Dreptul la apărare — Dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă — Încredere legitimă — Reexaminarea măsurilor restrictive adoptate — Eroare de apreciere — Egalitate de tratament — Temei juridic — Norme fundamentale de procedură — Proportionalitate”

În cauzele T-35/10 și T-7/11,

Bank Melli Iran, cu sediul în Teheran (Iran), reprezentată, în cauza T-35/10, de L. Defalque și, în cauza T-7/11, inițial de L. Defalque și de S. Woog și ulterior de L. Defalque și de C. Malherbe, avocați,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat, în cauza T-35/10, de M. Bishop și de R. Szostak și, în cauza T-7/11, inițial de M. Bishop și de G. Marhic și ulterior de M. Bishop și de B. Driessen, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Republica Franceză, reprezentată de G. de Bergues și de É. Ranaivoson, în calitate de agenți,

de

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat inițial de S. Behzadi-Spencer, ulterior de A. Robinson și în final de M. Robinson și de H. Walker, în calitate de agenți, asistați de S. Lee, barrister,

interveniente în cauza T-35/10,

și de

Comisia Europeană, reprezentată, în cauza T-35/10, de S. Boelaert și de M. Konstantinidis și, în cauza T-7/11, de S. Boelaert, de M. Konstantinidis și de F. Erlbacher, în calitate de agenți,

intervenientă în cele două cauze,

* Limba de procedură: engleza.

având ca obiect, pe de o parte, o cerere de anulare în parte a Regulamentului (CE) nr. 1100/2009 al Consiliului din 17 noiembrie 2009 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 423/2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Deciziei 2008/475/CE (JO L 303, p. 31), a Deciziei 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413/PESC privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO L 281, p. 81), a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 423/2007 (JO L 281, p. 1), a Deciziei 2011/783/PESC a Consiliului din 1 decembrie 2011 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 319, p. 71), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 319, p. 11) și a Regulamentului (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 88, p. 1, rectificare în JO L 332, 4.12.2012, p. 31) și, pe de altă parte, o cerere de anulare a oricărui regulament viitor sau a oricărei decizii viitoare de completare sau de modificare a unuia dintre actele atacate care ar fi în vigoare la data închiderii procedurii orale,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor), președinte, K. Jürimäe și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: domnul N. Rosner, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 17 aprilie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 Reclamanta, Bank Melli Iran, este o bancă comercială iraniană deținută de statul iranian.
- 2 Prezenta cauză se înscrie în cadrul regimului de măsuri restrictive instituit pentru a face presiuni asupra Republicii Islamice Iran în scopul ca aceasta din urmă să înceteze activitățile nucleare care prezintă un risc de proliferare și dezvoltarea vectorilor de transport de arme nucleare (denumite în continuare „proliferarea nucleară”).
- 3 Numele reclamantei a fost înscris pe lista care figurează în anexa II la Poziția comună 2007/140/PESC a Consiliului din 27 februarie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 61, p. 49) prin intermediul Poziției comune 2008/479/PESC a Consiliului din 23 iunie 2008 de modificare a Poziției comune 2007/140 (JO L 163, p. 43).
- 4 În consecință, numele reclamantei a fost înscris pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul (CE) nr. 423/2007 al Consiliului din 19 aprilie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 103, p. 1, rectificare în JO L 180, 10.7.2007, p. 45) prin intermediul Deciziei 2008/475/CE a Consiliului din 23 iunie 2008 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 (JO L 163, p. 29), ceea ce a avut drept consecință înghețarea fondurilor reclamantei.
- 5 Reclamanta a formulat o acțiune la Tribunal având drept obiect, în esență, anularea înscrierii numelui său pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007.

- 6 Prin scrisorile din 8 și din 21 iulie 2009, reclamanta a solicitat Consiliului Uniunii Europene să reexamineze decizia de a include numele său pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007, susținând că nu era implicată în proliferarea nucleară. În scrisoarea din 8 iulie 2009, aceasta a solicitat, în plus, să aibă acces la dosarul Consiliului.
- 7 Prin scrisoarea din 27 iulie 2009, Consiliul a răspuns că reclamanta era vizată de măsuri restrictive pentru motivele expuse în Decizia 2008/475. Consiliul a refuzat accesul la propunerea de adoptare a unor măsuri restrictive privind reclamanta (denumită în continuare „propunerea inițială”) pentru motivul caracterului confidențial al acestui document, însă a comunicat reclamantei două documente de natură generală referitoare la procedura de adoptare a măsurilor restrictive.
- 8 Prin scrisoarea din 11 septembrie 2009, reclamanta a solicitat din nou să obțină acces la dosarul Consiliului.
- 9 Prin scrisoarea din 1 octombrie 2009, Consiliul a comunicat reclamantei motive suplimentare privind adoptarea unor măsuri restrictive în privința sa.
- 10 Acțiunea formulată de reclamantă referitoare la înscrierea numelui său pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007 a fost respinsă prin Hotărârea Tribunalului din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul (T-390/08, Rep., p. II-3967).
- 11 Prin scrisoarea din 15 octombrie 2009, reclamanta și-a prezentat observațiile cu privire la motivele suplimentare comunicate la 1 octombrie 2009. Aceasta a susținut, pe de o parte, că motivele menționate era insuficient de precise și, pe de altă parte, că acestea nu dovedeau că reclamanta era implicată în proliferarea nucleară.
- 12 Înscrierea numelui reclamantei în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007 a fost menținută prin Regulamentul (CE) nr. 1100/2009 al Consiliului din 17 noiembrie 2009 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 423/2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Deciziei 2008/475/CE (JO L 303, p. 31). Motivele reținute erau următoarele:

„Furnizează sau încearcă să furnizeze sprijin financiar companiilor implicate în programul nuclear și programul de rachete ale Iranului sau achiziționează bunuri pentru aceste programe (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company și DIO). Bank Melli are rolul de a facilita activitățile sensibile ale Iranului. Banca a facilitat numeroase achiziții de materiale sensibile pentru programul nuclear și programul de rachete ale Iranului. A furnizat o serie de servicii financiare în numele entităților asociate cu industria nucleară și cea a rachetelor din Iran, inclusiv deschiderea de acreditive și menținerea conturilor. Multe dintre companiile menționate anterior au fost citate în Rezoluțiile 1737 (2006) și 1747 (2007) ale [Consiliului de Securitate al ONU]. Bank Melli continuă să îndeplinească acest rol, angajându-se într-un model de comportament care susține și facilitează activitățile sensibile ale Iranului. Utilizând relațiile sale bancare, aceasta continuă să furnizeze sprijin și servicii financiare entităților care figurează pe listele ONU și UE în legătură cu aceste activități. De asemenea, aceasta acționează în numele acestor entități și sub conducerea acestor entități, incluzând Bank Sepah, care operează adesea prin intermediul filialelor și al asociațiilor proprii.”
- 13 Prin scrisoarea din 18 noiembrie 2009, Consiliul a informat reclamanta cu privire la menținerea numelui său pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007. Consiliul a precizat că observațiile prezentate de reclamantă nu justificau ridicarea măsurilor restrictive, având în vedere sprijinul pe care aceasta l-ar fi acordat pentru proliferarea nucleară, prin furnizarea unor servicii financiare entităților implicate în aceasta. În ceea ce privește cererile de acces la dosar, pe de o parte, Consiliul a reiterat că propunerea inițială era confidențială. Pe de altă parte, Consiliul i-a transmis

reclamantei o versiune care nu era confidențială a propunerii de adoptare a măsurilor restrictive, referitoare la motivele suplimentare comunicate la 1 octombrie 2009 (denumită în continuare „propunerea suplimentară”).

- 14 Prin scrisoarea din 14 decembrie 2009, reclamanta a solicitat, pe de o parte, desfășurarea unei audieri și, pe de altă parte, accesul complet la dosarul Consiliului. Prin scrisoarea din 20 ianuarie 2010, Consiliul a răspuns, pe de o parte, că reclamanta beneficiase de dreptul de a fi audiată, prin prezentarea către Consiliu a observațiilor sale. Pe de altă parte, Consiliul a reiterat că propunerea inițială era confidențială.
- 15 De la momentul adoptării Deciziei 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140 (JO L 195, p. 39, rectificare în JO L 197, 29.7.2010, p. 19), numele reclamantei a fost înscris pe lista care figurează în anexa II la decizia menționată. Motivele reținute în privința reclamantei sunt aceleași cu cele care figurează în Regulamentul nr. 1100/2009.
- 16 Înscrierea numelui reclamantei în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007 nu a fost afectată de intrarea în vigoare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 (JO L 195, p. 25).
- 17 Prin scrisoarea din 15 septembrie 2010, reclamanta a prezentat Consiliului observațiile sale cu privire la menținerea măsurilor restrictive care o vizează. Cu această ocazie, reclamanta a reiterat cererile sale privind desfășurarea unei audieri și accesul la dosarul Consiliului.
- 18 Înscrierea numelui reclamantei în anexa II la Decizia 2010/413 fost menținută prin Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 281, p. 81).
- 19 Întrucât Regulamentul nr. 423/2007 a fost abrogat de Regulamentul (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 281, p. 1), numele reclamantei a fost inclus de Consiliu în anexa VIII la acest din urmă regulament.
- 20 Motivele reținute în privința reclamantei în Decizia 2010/644 și în Regulamentul nr. 961/2010 sunt aceleași precum cele care figurează în Regulamentul nr. 1100/2009.
- 21 Prin scrisoarea din 28 octombrie 2010, Consiliul a informat reclamanta cu privire la menținerea numelui său pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și la includerea sa pe lista din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010. Consiliul a precizat, în această privință, că nu existau elemente noi care să justifice ridicarea măsurilor restrictive care o vizează pe reclamantă și că aceste din urmă măsuri nu erau fondate pe alte informații decât documentele comunicate anterior.
- 22 Prin scrisoarea din 28 iulie 2010, reclamanta a solicitat Consiliului să reexamineze decizia de a menține numele său pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și pe lista din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010. Reclamanta a reiterat că nu era implicată în proliferarea nucleară.
- 23 Prin Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul (C-548/09 P, Rep., p. I-11381), Curtea a respins recursul formulat de reclamantă împotriva Hotărârii din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus.
- 24 Înscrierea numelui reclamantei în anexa II la Decizia 2010/413 și în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010 nu a fost afectată de intrarea în vigoare a Deciziei 2011/783/PESC a Consiliului din 1 decembrie 2011 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 319, p. 71) și a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 319, p. 11).

- 25 Prin scrisoarea din 5 decembrie 2011, Consiliul a informat reclamanta cu privire la menținerea numelui său pe listele din anexa II la Decizia 2010/413 și din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010. Acesta a constatat că observațiile prezentate de reclamantă la 28 iulie 2011 nu justificau ridicarea măsurilor restrictive.
- 26 Prin scrisoarea din 16 ianuarie 2012, reclamanta a solicitat să obțină accesul la probele privind adoptarea unor măsuri restrictive care o vizează și privind menținerea acestora. Consiliul a răspuns prin scrisoarea din 21 februarie 2012, la care au fost anexate trei documente referitoare la reexaminarea măsurilor restrictive.
- 27 Întrucât Regulamentul nr. 961/2010 a fost abrogat de Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 88, p. 1, rectificare în JO L 332, 4.12.2012, p. 31), numele reclamantei a fost inclus de Consiliu în anexa IX la acest din urmă regulament. Motivele reținute în privința reclamantei sunt aceleași precum cele care figurează în Regulamentul nr. 1100/2009.

Procedura și concluziile părților

- 28 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 ianuarie 2010, reclamanta a introdus acțiunea în cauza T-35/10, având drept obiect anularea în parte a Regulamentului nr. 1100/2009.
- 29 Prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 4 mai 2010, procedura în cauza T-35/10 a fost suspendată până la pronunțarea hotărârii Curții în cauza C-548/09 P, Bank Melli Iran/Consiliul.
- 30 Prin actele depuse la grefa Tribunalului la 17 și la 28 mai și, respectiv, la 7 iunie 2010, Comisia Europeană, Republica Franceză și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord au formulat cereri de intervenție în cauza T-35/10 în susținerea Consiliului.
- 31 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a patra, căreia, în consecință, i-a fost atribuită cauza T-35/10.
- 32 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 ianuarie 2011, reclamanta a introdus o acțiune în cauza T-7/11, având drept obiect, printre altele, anularea în parte a Deciziei 2010/644 și a Regulamentului nr. 961/2010.
- 33 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 4 aprilie 2011, Comisia a formulat o cerere de intervenție în cauza T-7/11 în susținerea concluziilor Consiliului. Prin Ordonanța din 9 iunie 2011, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis această cerere de intervenție.
- 34 La 24 noiembrie 2011, Tribunalul (Camera a patra) a solicitat părților, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să îi prezinte observații privind consecințele care trebuie deduse în privința cauzei T-35/10 din Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 23 de mai sus. Părțile au dat curs acestei solicitări.
- 35 Prin Ordonanța din 8 februarie 2012, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis cererea de intervenție formulată de Comisie, de Republica Franceză și de Regatul Unit în susținerea Consiliului în cauza T-35/10.
- 36 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 15 februarie 2012, reclamanta și-a adaptat capetele de cerere în cauza T-7/11 în urma adoptării Deciziei 2011/783, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011, a Deciziei 2012/35/PESC a Consiliului din 23 ianuarie 2012 de modificare a Deciziei

2010/413 (JO L 19, p. 22, rectificare în JO L 31, 3.2.2012, p. 7), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 54/2012 al Consiliului din 23 ianuarie 2012 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 19, p. 1, rectificare în JO L 31, 3.2.2012, p. 7), și a Regulamentului (UE) nr. 56/2012 al Consiliului din 23 ianuarie 2012 de modificare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 19, p. 10).

37 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 30 iulie 2012, pe de o parte, reclamanta și-a adaptat capetele de cerere în cauza T-7/11, în urma adoptării Regulamentului nr. 267/2012. Pe de altă parte, aceasta a solicitat anularea oricărui regulament viitor sau a oricărei decizii viitoare de completare sau de modificare a unuia dintre actele atacate care ar fi în vigoare la data închiderii procedurii orale.

38 Prin Ordonanța președintelui Camerei a patra a Tribunalului din 5 martie 2013, cauzele T-35/10, T-7/11 și T-8/11 au fost conexe pentru buna desfășurare a procedurii orale, conform articolului 50 din Regulamentul de procedură.

39 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a patra) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, a adresat în scris întrebări părților. Părțile au răspuns la întrebările Tribunalului în termenul acordat.

40 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările scrise și orale adresate de Tribunal au fost ascultate în cadrul ședinței din 17 aprilie 2013.

41 În înscrisurile sale, reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea punctului 4 din partea B din anexa la Regulamentul nr. 1100/2009, a punctului 5 din partea B din anexa la Decizia 2010/644, a punctului 5 din partea B din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, a Deciziei 2011/783, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011, a Deciziei 2012/35, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 54/2012, a Regulamentului nr. 56/2012 și a punctului 5 din partea I.B din anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 în măsura în care aceste acte o privesc;

— anularea deciziilor Consiliului comunicate prin scrisorile acestuia din 18 noiembrie 2009, din 28 octombrie 2010 și din 5 decembrie 2011;

— declararea inaplicabilității în privința sa a articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și a articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010;

— anularea oricărui regulament viitor sau a oricărei decizii viitoare de completare sau de modificare a unuia dintre actele atacate, care ar fi în vigoare la data închiderii procedurii orale;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

42 În ședință, reclamanta, pe de o parte, a renunțat la acțiune în măsura în care vizează anularea Deciziei 2012/35, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 54/2012 și a Regulamentului nr. 56/2012. Pe de altă parte, aceasta a arătat că al doilea capăt de cerere formulat de ea era, în realitate, identic cu primul capăt de cerere și că, în consecință, renunța la acțiunea sa în măsura în care vizează anularea scrisorilor din 18 noiembrie 2009, din 28 octombrie 2010 și din 5 decembrie 2011.

43 Consiliul, susținut de Comisie, solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunilor;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

- 44 Regatul Unit solicită Tribunalului respingerea acțiunii formulate în cauza T-35/10.
- 45 Republica Franceză solicită Tribunalului respingerea acțiunii în cauza T-35/10 și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 46 Cu titlu introductiv, având în vedere conexitatea cauzelor T-35/10 și T-7/11, Tribunalul hotărăște să le reunească în vederea pronunțării hotărârii, în temeiul articolului 50 din Regulamentul de procedură.
- 47 Pe de altă parte, trebuie să se arate că al treilea capăt de cerere, prin care se vizează declararea inaplicabilității în privința reclamantei a articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 și a articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010, este în realitate identic cu argumentele prin care se contestă legalitatea Deciziei 2010/413 și a Regulamentului nr. 961/2010, invocate în susținerea primului capăt de cerere formulat de reclamantă. În consecință, al treilea capăt de cerere nu a fost examinat de Tribunal în mod autonom.
- 48 În susținerea primului capăt de cerere, reclamanta a invocat în înscrisurile sale următoarele motive:
- primul motiv formulat în cauza T-35/10 și al treilea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiate pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului său la apărare, a dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă, a principiilor bunei administrări și protecției încrederii legitime, precum și pe obligația Consiliului de a reexamina măsurile restrictive adoptate, în lumina observațiilor formulate;
 - al doilea motiv formulat în cauza T-35/10 și al patrulea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiate pe o eroare de apreciere constând în faptul că Consiliul a considerat că aceasta era implicată în proliferarea nucleară;
 - al treilea motiv formulat în cauza T-35/10, întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură și pe o eroare de drept în ceea ce privește temeiul juridic al Regulamentului nr. 1100/2009, și al doilea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiat pe o eroare de drept în ceea ce privește temeiul juridic al Deciziei 2010/644 și al Regulamentului nr. 961/2010;
 - al patrulea motiv formulat în cauza T-35/10 și al cincilea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiate pe încălcarea principiului proporționalității și a dreptului său la apărare, care rezultă din faptul că Consiliul nu a luat în considerare rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite;
 - primul motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiat pe încălcarea articolului 215 TFUE și a articolului 40 TUE, precum și a principiului egalității de tratament;
 - al șaselea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiat pe nelegalitatea articolului 23 alineatul (4) din Regulamentul nr. 267/2012.
- 49 În plus, în ședință, reclamanta a susținut că Regulamentul nr. 267/2012 nu i-a fost comunicat în mod individual.
- 50 Consiliul, Republica Franceză, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și Comisia contestă temeinicia motivelor formulate de reclamantă.

- 51 Pe de altă parte, Consiliul și Comisia susțin că reclamanta este o emanație a statului iranian și, așadar, nu poate invoca în avantajul său protecția și garanțiile privind drepturile fundamentale. Consiliul invocă și inadmisibilitatea celui de al patrulea capăt de cerere formulat de reclamantă.
- 52 Pe lângă motivele și argumentele părților, trebuie să se examineze admisibilitatea adaptărilor capetelor de cerere efectuate de reclamantă.

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la adaptările capetelor de cerere ale reclamantei

- 53 Potrivit jurisprudenței, atunci când o decizie sau un regulament care privește în mod direct și individual un particular este înlocuit în cursul procedurii printr-un act având același obiect, acesta trebuie considerat un element nou, care permite reclamantului să își adapteze concluziile și motivele. Astfel, obligarea reclamantului să introducă o nouă acțiune ar fi contrară principiului buneii administrări a justiției și cerinței de economie a procedurii. În plus, ar fi nedrept ca, pentru a contracara criticile cuprinse într-o cerere prezentată instanței Uniunii împotriva unui act, instituția în cauză să poată adapta actul atacat sau să îl înlocuiască cu altul și să se prevaleze, în cursul procedurii, de această modificare sau de această înlocuire pentru a priva cealaltă parte de posibilitatea de a-și extinde concluziile și motivele inițiale la actul ulterior sau de a prezenta concluzii și motive suplimentare împotriva acestuia (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2008, People’s Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, Rep., p. II-3019, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 54 Aceeași concluzie se aplică în privința unor acte precum Decizia 2011/783 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011, care, fără a abroga un act anterior, mențin înscrierea unei entități pe listele privind entitățile vizate de măsuri restrictive, în urma unei proceduri de reexaminare expres impuse de reglementarea aplicabilă.
- 55 Însă, pentru a fi admisibilă, o cerere de adaptare a concluziilor trebuie să fie prezentată în termenul de introducere a acțiunii prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, acest termen de introducere a acțiunii este de ordine publică și trebuie aplicat de instanța Uniunii astfel încât să se asigure securitatea juridică, precum și egalitatea justițiabililor în fața legii (a se vedea Hotărârea Curții din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul, C-229/05 P, Rep., p. I-439, punctul 101). Revine astfel instanței sarcina de a verifica, dacă este cazul din oficiu, dacă acest termen a fost respectat (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 11 ianuarie 2012, Ben Ali/Consiliul, T-301/11, punctul 16).
- 56 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, principiul protecției jurisdicționale efective presupune că autoritatea Uniunii care adoptă măsuri restrictive individuale față de o persoană sau de o entitate comunică motivele pe care se întemeiază aceste măsuri, fie la momentul când sunt adoptate măsurile respective, fie, cel puțin, cât mai rapid posibil după adoptare, pentru a le permite acestor persoane sau entități exercitarea dreptului lor de a formula o cale de atac (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 23 de mai sus, punctul 47 și jurisprudența citată).
- 57 Din aceasta rezultă că termenul pentru introducerea unei acțiuni în anulare împotriva unui act prin care se impun măsuri restrictive împotriva unei persoane sau a unei entități începe să curgă doar pornind de la data comunicării acestui act persoanei interesate. De asemenea, termenul pentru prezentarea unei cereri având ca obiect extinderea concluziilor și a motivelor la un act care menține măsurile menționate începe să curgă doar de la data comunicării acestui nou act persoanei sau entității în cauză.

- 58 În prezenta cauză, pe de o parte, Decizia 2011/783 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011 au fost comunicate în mod individual reclamantei prin scrisoarea din 5 decembrie 2011. În consecință, cererea din 15 februarie 2012 de adaptare a concluziilor, care vizează aceste din urmă acte, a fost prezentată în termenul de două luni prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE, prelungit cu termenul de 10 zile pentru considerente de distanță, prevăzut la articolul 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.
- 59 Pe de altă parte, Regulamentul nr. 267/2012 nu a fost comunicat în mod individual reclamantei, deși Consiliul cunoaște adresa sa. În aceste împrejurări, termenul pentru adaptarea capetelor de cerere ale reclamantei în ceea ce privește Regulamentul nr. 267/2012 nu a început să curgă, astfel încât cererea formulată de reclamantă la 30 iulie 2012 nu poate fi considerată tardivă.
- 60 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie concluzionat că reclamanta poate solicita anularea Deciziei 2011/783, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011 și a Regulamentului nr. 267/2012.

Cu privire la capătul de cerere prin care se solicită anularea oricărui regulament viitor sau a oricărei decizii viitoare de completare sau de modificare a unuia dintre actele atacate care ar fi în vigoare la data închiderii procedurii orale

- 61 Consiliul contestă admisibilitatea celui de al patrulea capăt de cerere formulat de reclamantă, prin care se solicită anularea oricărui regulament viitor sau a oricărei decizii viitoare de completare sau de modificare a unuia dintre actele atacate care ar fi în vigoare la data închiderii procedurii orale.
- 62 În această privință, potrivit jurisprudenței, Tribunalul poate fi sesizat în mod legal numai cu o cerere având drept obiect anularea unui act existent și cauzator de prejudiciu. Deși reclamanta poate, așadar, avea dreptul să își reformuleze concluziile astfel încât acestea să vizeze anularea actelor care au înlocuit, în cursul procedurii, actele atacate inițial, această soluție nu poate permite controlul speculativ al legalității unor acte ipotetice neadoptate încă (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, T-228/02, Rec., p. II-4665, punctul 32 și jurisprudența citată).
- 63 În aceste împrejurări, al patrulea capăt de cerere formulat de reclamantă trebuie să fie respins drept inadmisibil.

Cu privire la fond

Cu privire la posibilitatea reclamantei de a invoca măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale

- 64 Consiliul și Comisia susțin că, având în vedere dreptul Uniunii, persoanele juridice care constituie emanații ale unor state terțe nu pot să invoce măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale. Întrucât, în opinia acestora, reclamanta este o emanație a statului iranian, norma menționată i-ar fi aplicabilă.
- 65 În această privință, trebuie să se observe că nici Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO 2010, C 83, p. 389), nici dreptul primar al Uniunii nu prevăd dispoziții care să excludă persoanele juridice care sunt emanații ale unor state de la beneficiul protecției drepturilor fundamentale. Dimpotrivă, dispozițiile din cartă care sunt relevante în raport cu motivele acțiunii invocate de reclamantă, în special articolele 17, 41 și 47 din aceasta, garantează drepturile „[o]ricărei persoane”, formulare care include persoane juridice precum reclamanta.

- 66 Consiliul și Comisia invocă totuși, în acest context, articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), care nu permite admisibilitatea cererilor formulate în fața Curții Europene a Drepturilor Omului de organizații guvernamentale.
- 67 Or, pe de o parte, articolul 34 din CEDO este o dispoziție de procedură care nu este aplicabilă în procedurile în fața instanței Uniunii. Pe de altă parte, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, scopul acestei dispoziții este acela de a evita ca un stat parte la CEDO să fie în același timp reclamant și pârât în fața Curții menționate (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea *Compagnie de navigation de la République islamique d’Iran împotriva Turciei* din 13 decembrie 2007, *Recueil des arrêts et décisions*, 2007-V, § 81). Acest raționament nu este aplicabil în prezenta cauză.
- 68 Consiliul și Comisia susțin de asemenea că norma pe care o invocă se justifică prin faptul că un stat este garantul respectării drepturilor fundamentale pe teritoriul său, însă nu poate să beneficieze de astfel de drepturi.
- 69 Totuși, chiar presupunând că această justificare se aplică în privința unei situații interne, împrejurarea potrivit căreia un stat este garantul respectării drepturilor fundamentale pe teritoriul propriu este lipsită de relevanță în ceea ce privește întinderea drepturilor de care pot să beneficieze pe teritoriul statelor terțe persoanele juridice care sunt emanații ale aceluiași stat.
- 70 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se considere că dreptul Uniunii nu conține nicio normă care să împiedice persoanele juridice care sunt emanații ale unor state terțe să invoce în beneficiul lor măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale. Prin urmare, aceleași drepturi pot fi invocate de persoanele menționate în fața instanței Uniunii, în măsura în care acestea sunt compatibile cu calitatea lor de persoană juridică.
- 71 În definitiv și în orice caz, Consiliul și Comisia nu au prezentat elemente care să permită stabilirea faptului că reclamanta era în mod efectiv o emanație a statului iranian, și anume o entitate care participa la exercitarea autorității publice sau care administra un serviciu public sub controlul autorităților (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea *Compagnie de navigation de la République islamique d’Iran împotriva Turciei*, punctul 67 de mai sus, § 79).
- 72 În această privință, mai întâi, Consiliul susține că reclamanta administrează un serviciu public sub controlul autorităților iraniene, întrucât ea furnizează servicii financiare care sunt necesare pentru funcționarea economiei iraniene. Or, Consiliul nu contestă afirmațiile reclamantei potrivit cărora serviciile menționate reprezintă activități comerciale desfășurate într-un sector concurențial și supuse dreptului comun. În aceste împrejurări, faptul că activitățile menționate sunt necesare pentru funcționarea economiei unui stat nu le conferă, în sine, calitatea de serviciu public.
- 73 În continuare, Comisia susține că împrejurarea potrivit căreia reclamanta este implicată în proliferarea nucleară demonstrează că aceasta participă la exercitarea autorității publice. Or, procedând în acest mod, Comisia consideră drept premisă de fapt o împrejurare a cărei realitate este contestată de reclamantă și care constituie chiar punctul central al dezbaterilor în fața Tribunalului. În plus, pretinsa implicare a reclamantei în proliferarea nucleară, astfel cum este prezentată în actele atacate, nu intră în domeniul exercitării puterilor statale, ci în domeniul operațiunilor comerciale efectuate cu entități care participă la proliferarea nucleară. Prin urmare, această afirmație nu justifică faptul că reclamanta să fie calificată drept emanație a statului iranian.
- 74 În sfârșit, Comisia apreciază că reclamanta este o emanație a statului iranian ca urmare a participării statului menționat la capitalul ei. Or, această împrejurare nu implică, în sine, că reclamanta participă la exercitarea autorității publice sau administrează un serviciu public.

- 75 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se concluzioneze că reclamanta poate să invoce în beneficiul său măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale.

Cu privire la primul motiv formulat în cauza T-35/10 și la al treilea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiate pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare al reclamantei, a dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă, a principiilor buneii administrări și protecției încrederii legitime, precum și pe obligația Consiliului de a reexamina măsurile restrictive adoptate, în lumina observațiilor formulate

- 76 Reclamanta susține că, în contextul adoptării actelor atacate, Consiliul a încălcat obligația de motivare, dreptul său la apărare și obligația de a reexamina în lumina observațiilor formulate măsurile restrictive adoptate. Pe de altă parte, aceste încălcări ar presupune o încălcare a dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă, precum și a principiilor buneii administrări și protecției încrederii legitime.
- 77 Consiliul, Republica Franceză, Regatul Unit și Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.
- 78 În primul rând, trebuie amintit că obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu, astfel cum este prevăzută la articolul 296 al doilea paragraf TFUE și, mai precis, în speță, la articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413, la articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007, la articolul 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 961/2010 și la articolul 46 alineatul (3) din Regulamentul nr. 267/2012, are ca scop, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a ști dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei din urmă instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv. Obligația de motivare astfel enunțată constituie un principiu esențial al dreptului Uniunii de la care nu se poate deroga decât în considerarea unor motive imperative. Prin urmare, motivarea trebuie, în principiu, să fie comunicată persoanei interesate în același timp cu actul care îi cauzează un prejudiciu, lipsa sa neputând fi remediată prin faptul că persoana interesată ia cunoștință de motivarea actului în cursul procedurii în fața instanței Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctul 80 și jurisprudența citată).
- 79 Prin urmare, cu excepția situației în care există motive imperative care țin de securitatea Uniunii sau a statelor sale membre ori de modul de desfășurare a relațiilor lor internaționale care să împiedice comunicarea anumitor elemente, Consiliul este obligat să aducă la cunoștința unei entități care face obiectul unor măsuri restrictive motivele specifice și concrete pentru care consideră că era necesară adoptarea acestora. Astfel, Consiliul trebuie să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea legală a măsurilor în cauză și considerentele care l-au determinat să le adopte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctul 81 și jurisprudența citată).
- 80 Pe de altă parte, motivarea trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care a fost adoptat actul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinarului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că aprecierea caracterului suficient al unei motivări trebuie efectuată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă. În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii adoptate în privința sa (a se vedea Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctul 82 și jurisprudența citată).

- 81 În al doilea rând, potrivit unei jurisprudențe constante, respectarea dreptului la apărare și în special a dreptului de a fi ascultat în orice procedură deschisă împotriva unei entități și susceptibilă de a conduce la un act care îi cauzează un prejudiciu reprezintă un principiu fundamental al dreptului Uniunii și trebuie asigurată chiar și în absența unei reglementări privind procedura în cauză (Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctul 91).
- 82 Principiul respectării dreptului la apărare impune, pe de o parte, ca elementele incriminatoare imputate entității interesate care reprezintă temeiul actului cauzator de prejudiciu să îi fie comunicate acesteia din urmă. Pe de altă parte, respectivei entități trebuie să i se dea posibilitatea să își prezinte în mod util punctul de vedere cu privire la aceste elemente (a se vedea prin analogie Hotărârea Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, punctul 62 de mai sus, punctul 93).
- 83 Prin urmare, în ceea ce privește un prim act prin care sunt înghețate fondurile unei entități, comunicarea elementelor incriminatoare trebuie să aibă loc fie concomitent cu adoptarea actului în cauză, fie cât mai curând posibil după adoptarea menționată, cu excepția cazului în care există motive imperative care țin de securitatea Uniunii sau a statelor membre ale acesteia ori de modul de desfășurare a relațiilor lor internaționale care să împiedice aceasta. La cererea entității în cauză, aceasta din urmă are de asemenea dreptul să își prezinte punctul de vedere cu privire la elementele respective după ce actul a fost adoptat. Sub aceleași rezerve, orice decizie ulterioară de înghețare a fondurilor trebuie să fie precedată, în principiu, de o comunicare a noilor elemente incriminatoare și de o nouă posibilitate acordată entității în cauză de a-și prezenta punctul de vedere (a se vedea prin analogie Hotărârea Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, punctul 62 de mai sus, punctul 137).
- 84 În plus, trebuie arătat că, atunci când au fost comunicate informații suficient de precise, care permit entității interesate să își prezinte în mod util punctul de vedere asupra elementelor incriminatoare pe care i le impută Consiliul, principiul respectării dreptului la apărare nu implică obligația acestei instituții de a permite în mod spontan accesul la documentele conținute în dosarul său. Numai la cererea părții interesate Consiliul este obligat să permită accesul la toate documentele administrative neconfidențiale privind măsura în cauză (a se vedea Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctul 97 și jurisprudența citată).
- 85 În al treilea rând, principiul protecției jurisdicționale efective constituie un principiu general al dreptului Uniunii care decurge din tradițiile constituționale comune statelor membre și care a fost consacrat la articolele 6 și 13 din CEDO, precum și la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale. Eficacitatea controlului jurisdicțional implică obligația autorității în cauză a Uniunii de a comunica entității vizate motivele adoptării unei măsuri restrictive, în măsura în care este posibil, fie la momentul la care această măsură este adoptată, fie, cel puțin, cât mai rapid posibil după acest moment, pentru a permite entității vizate să își exercite, în termenele stabilite, dreptul de a formula o cale de atac. Respectarea acestei obligații de a comunica respectivele motive este astfel necesară atât pentru a permite destinatarilor măsurilor restrictive să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța Uniunii, cât și pentru a permite acesteia din urmă să exercite pe deplin controlul legalității actului în cauză, pe care trebuie să îl realizeze (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Curții din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, Rep., p. I-6351, punctele 335-337 și jurisprudența citată).

– Cu privire la obligația de motivare

- 86 Potrivit reclamantei, motivarea actelor atacate este insuficientă. Astfel, motivele care figurează în Regulamentul nr. 1100/2009, motivele suplimentare care i-au fost comunicate la 1 octombrie 2009, precum și motivele care figurează în actele atacate ulterioare ar fi vagi și imprecise, astfel încât reclamanta nu ar fi în măsură să le verifice și să răspundă la acestea.

- 87 Consiliul, Republica Franceză, Regatul Unit și Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.
- 88 Trebuie amintit că reclamanta este vizată de măsuri restrictive începând cu data de 23 iunie 2008. Între această dată și data adoptării primului dintre actele atacate, și anume 17 noiembrie 2009, mai multe documente au făcut obiectul unor schimburi între reclamantă și Consiliu, printre care în special scrisoarea acestuia din urmă din 1 octombrie 2009, prin care Consiliul a informat reclamanta cu privire la motivele suplimentare pentru adoptarea unor măsuri restrictive care o vizează. Acest document se înscrie în contextul adoptării actelor atacate în prezentele cauze și, prin urmare, poate fi luat în considerare în cadrul examinării lor.
- 89 Or, motivele enunțate în actele atacate, astfel cum au fost completate și dezvoltate prin motivele suplimentare comunicate la 1 octombrie 2009, sunt suficient de precise pentru a îndeplini obligația de motivare care revine Consiliului. Astfel, aceste elemente permit să se identifice entitățile cărora reclamanta le-ar fi furnizat servicii financiare și care sunt vizate de măsuri restrictive adoptate de Uniune sau de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, precum și perioada în care ar fi fost furnizate serviciile în cauză și, în anumite cazuri, operațiunile specifice de care ar fi fost legate.
- 90 În aceste împrejurări, critica reclamantei întemeiată pe încălcarea obligației de motivare trebuie să fie respinsă.
- Cu privire la încălcarea principiului respectării dreptului la apărare
- 91 Reclamanta arată că, în pofida unor cereri repetate, aceasta nu a obținut nici accesul suficient la dosarul Consiliului, nici o audiere în fața acestuia din urmă, astfel încât nu are cunoștință de probele reținute în privința sa, și că, în consecință, ea nu este în măsură să se apere. În rest, în măsura în care Consiliul i-a comunicat elemente din dosarul său, această comunicare ar fi fost tardivă.
- 92 Cu titlu introductiv, Consiliul, Republica Franceză, Regatul Unit și Comisia contestă aplicabilitatea principiului respectării dreptului la apărare în prezenta cauză, făcând referire la faptul că reclamanta nu a fost vizată de măsuri restrictive în considerarea activității proprii, ci pentru motivul apartenenței sale la categoria generală a persoanelor și a entităților care au furnizat sprijin pentru proliferarea nucleară.
- 93 Această argumentație nu poate fi reținută. Astfel, articolul 24 alineatele (3) și (4) din Decizia 2010/413, articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007, articolul 36 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 961/2010 și articolul 46 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 267/2012 prevăd dispoziții care garantează dreptul la apărare al entităților vizate de măsuri restrictive adoptate în temeiul acestor texte. Respectarea dreptului la apărare face obiectul controlului din partea instanței Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctul 37).
- 94 Consiliul și Regatul Unit susțin de asemenea că Consiliul nu poate avea obligația să furnizeze entităților în cauză elementele de probă și informațiile care susțin motivele ce justifică măsurile restrictive atunci când acestea provin din surse confidențiale și sunt, ca atare, păstrate de statele membre care le dețin sau de state terțe cu care statele membre cooperează, și aceasta dintr-o grijă de protecție a surselor. Regatul Unit precizează în această privință că Regulamentul de procedură al Tribunalului nu prevede dispoziții care permit Tribunalului să ia în considerare elemente confidențiale fără a le divulga celorlalte părți, ceea ce ar implica faptul că nu există niciun mijloc de a păstra confidențialitatea elementelor eventual comunicate și, în consecință, de a proteja în mod adecvat motivele imperative care se opun comunicării acestora entității în cauză. În aceste împrejurări, motivele menționate ar trebui să prevaleze, inclusiv în ceea ce privește procedura în fața Tribunalului.

- 95 În această privință, rezultă din jurisprudența citată la punctul 83 de mai sus că elementele incriminatoare pot în mod efectiv să nu fie comunicate entităților în cauză atunci când motive imperative care țin de securitatea Uniunii sau a statelor sale membre ori de desfășurarea relațiilor lor internaționale se opun acestui lucru.
- 96 Totuși, ținând cont de rolul esențial al controlului jurisdicțional în contextul adoptării și al menținerii măsurilor restrictive, instanța Uniunii trebuie să poată controla legalitatea și temeinicia unor astfel de măsuri, inclusiv respectarea garanțiilor procedurale de care beneficiază entitățile în cauză (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, punctul 62 de mai sus, punctul 155), fiind stabilit că natura confidențială a anumitor elemente poate, eventual, să justifice restricții în ceea ce privește comunicarea acestor elemente reclamantei sau avocaților săi, aplicabile întregii proceduri desfășurate la Tribunal (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, punctul 62 de mai sus, punctul 155).
- 97 În fond, în temeiul articolului 67 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul de procedură, „[î]n cazul în care o instituție a refuzat accesul la un înscris care a fost depus în cadrul unei acțiuni privind legalitatea acestui refuz, aflată pe rolul Tribunalului, acest înscris nu se comunică celorlalte părți”. Această dispoziție permite Tribunalului să controleze legalitatea refuzului de a acorda accesul la un document care figurează în dosarul Consiliului, fără a comunica documentul respectiv entității în cauză.
- 98 În ceea ce privește criticile reclamantei, trebuie arătat, în primul rând, că rezultă din cuprinsul punctelor 86-90 de mai sus că actele atacate sunt suficient motivate. În aceste împrejurări, Consiliul a respectat de asemenea obligația sa de comunicare inițială a elementelor incriminatoare.
- 99 În al doilea rând, în ceea ce privește accesul la dosar, trebuie arătat că măsurile restrictive care o vizează pe reclamantă se întemeiază pe două propuneri distincte. Astfel, pe de o parte, adoptarea inițială a măsurilor menționate, în anul 2008, care a făcut obiectul acțiunii formulate de reclamantă în cauza T-390/08 (a se vedea punctele 5, 10 și 23 de mai sus), a fost efectuată în temeiul propunerii inițiale, pe care Consiliul a refuzat să o comunice reclamantei, în pofida mai multor cereri în acest sens. Pe de altă parte, motivele suplimentare, comunicate reclamantei la 1 octombrie 2009, sunt susținute de propunerea suplimentară, a cărei copie neconfidențială a fost transmisă reclamantei la 18 noiembrie 2009, și anume la momentul în care aceasta din urmă a fost informată cu privire la adoptarea Regulamentului nr. 1100/2009.
- 100 În această privință, trebuie să se considere că lipsa comunicării unui document pe care Consiliul s-a întemeiat pentru a adopta sau pentru a menține măsurile restrictive care vizează o entitate nu constituie o încălcare a dreptului la apărare care să justifice anularea actelor în cauză decât dacă se dovedește că măsurile restrictive în cauză nu ar fi putut fi adoptate sau menținute în mod justificat dacă documentul care nu a fost comunicat ar fi trebuit să fie eliminat ca element incriminator.
- 101 În consecință, în prezenta cauză, chiar presupunând că Consiliul a refuzat în mod eronat comunicarea propunerii inițiale reclamantei, această împrejurare nu ar putea justifica anularea actelor atacate decât dacă s-ar dovedi, pe de altă parte, că menținerea măsurilor restrictive care o vizează pe reclamantă nu ar putea fi justificată de elementele comunicate acesteia din urmă în timp util, și anume motivele care figurează în actele atacate, motivele suplimentare furnizate la 1 octombrie 2009 și propunerea suplimentară, comunicată la 18 noiembrie 2009.
- 102 Or, rezultă din cuprinsul punctelor 122-150 de mai jos că argumentele invocate de reclamantă nu permit să se conteste temeinicia justificării măsurilor restrictive care o vizează, la care se face referire la punctul 149 de mai jos, astfel cum rezultă din elementele care i-au fost comunicate. În aceste împrejurări, lipsa comunicării propunerii inițiale nu poate justifica anularea actelor atacate.

- 103 În al treilea rând, reclamanta susține în mod greșit că nu a putut obține o audiere la Consiliu.
- 104 Astfel, pe de o parte, reclamanta nu contestă că fost în măsură să prezinte Consiliului observații scrise la 8 iulie, la 21 iulie și la 15 octombrie 2009, la 15 septembrie 2010 și la 28 iulie 2011.
- 105 Pe de altă parte, în mod contrar a ceea ce reclamanta lasă să se înțeleagă, nici reglementarea în cauză, nici principiul general privind respectarea dreptului la apărare nu îi conferă dreptul la o audiere oficială (a se vedea prin analogie Hotărârea People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, punctul 53 de mai sus, punctul 93 și jurisprudența citată), posibilitatea de a prezenta observații în scris fiind suficientă.
- 106 Având în vedere considerațiile precedente, criticile întemeiate pe încălcarea principiului respectării dreptului la apărare trebuie respinse ca fiind în parte inoperante și în parte nefondate.
- Cu privire la viciile despre care se pretinde că afectează reexaminarea efectuată de Consiliu
- 107 Potrivit reclamantei, Consiliul a încălcat obligația de reexaminare în lumina observațiilor sale a măsurilor restrictive adoptate. Printre altele, Consiliul nici nu ar fi revizuit în mod efectiv măsurile menționate, nici nu ar fi răspuns în detaliu la observațiile respective, limitându-se să trimită scrisori-tip. De asemenea, reexaminarea efectuată de Consiliu nu s-ar întemeia pe informații și pe elemente de probă pertinente.
- 108 În această privință, pe de o parte, Consiliul susține, fără a fi contrazis de reclamantă, că, înaintea adoptării actelor atacate, delegațiile statelor membre primiseră observațiile prezentate de reclamantă. În consecință, observațiile menționate, care includ informații detaliate referitoare la raporturile reclamantei cu entitățile menționate în motivarea actelor atacate, precum și elemente de probă care susțin aceste informații, au putut fi luate în considerare.
- 109 Pe de altă parte, rezultă din scrisorile Consiliului din 27 iulie și din 18 noiembrie 2009, din 28 octombrie 2010 și din 5 decembrie 2011 că acesta din urmă a examinat observațiile menționate și că a răspuns la acestea, insistând între altele asupra faptului că reclamanta furnizase servicii financiare unor entități implicate în proliferarea nucleară.
- 110 În aceste condiții, trebuie să fie respinse drept nefondate argumentele bazate pe existența unor vicii despre care se pretinde că afectează reexaminarea măsurilor restrictive care o vizează pe reclamantă.
- Cu privire la lipsa comunicării individuale a Regulamentului nr. 267/2012 reclamantei
- 111 În ședință, reclamanta a susținut, fără a fi contrazisă de Consiliu, că Regulamentul nr. 267/2012 nu îi fusese comunicat în mod individual.
- 112 Or, pe de o parte, deși este adevărat că un act prin care se adoptă sau se mențin măsuri restrictive față de o persoană ori entitate trebuie să fie comunicat acesteia din urmă și că respectiva comunicare este cea care face să curgă termenul pentru introducerea de către persoana sau de către entitatea în cauză a unei acțiuni în anulare împotriva actului în cauză în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, această împrejurare nu implică faptul că lipsa unei astfel de comunicări justifică în sine anularea actului în cauză.
- 113 Pe de altă parte, reclamanta nu invocă argumente care vizează să demonstreze că, în prezenta cauză, lipsa comunicării individuale a Regulamentului nr. 267/2012 a avut drept consecință încălcarea drepturilor sale care ar justifica anularea acestuia din urmă în ceea ce o privește. Existența unei astfel de atingeri nu rezultă, pe de altă parte, din elementele din dosar, având în vedere, mai întâi, că motivele reținute în privința reclamantei în Regulamentul nr. 267/2012 sunt identice cu motivele care

figurează în actele anterioare cunoscute de aceasta, în continuare, că reclamanta a fost în măsură să își adapteze concluziile în cauza T-7/11 pentru a solicita anularea Regulamentului nr. 267/2012 și, în sfârșit, că reclamanta a fost în măsură să ia cunoștință de acest din urmă regulament printr-o altă sursă și să anexeze o copie a acestuia la actul prin care reclamanta și-a adaptat concluziile.

114 În aceste împrejurări, argumentul reclamantei întemeiat pe obligația Consiliului de a-i comunica Regulamentul nr. 267/2012 trebuie respins, fără a fi necesar să se examineze admisibilitatea sa.

– Cu privire la celelalte încălcări invocate

115 Potrivit reclamantei, încălcarea obligației de motivare, a dreptului său la apărare și a obligației de a reexamina măsurile restrictive adoptate implică, pe de altă parte, o încălcare a dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă și a principiilor bunei administrări și protecției încrederii legitime, având în vedere că Consiliul nu a acționat cu bună-credință și cu diligență.

116 Or, rezultă din examinarea efectuată mai sus că criticile întemeiate pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare al reclamantei și a obligației Consiliului de a reexamina măsurile restrictive nu justifică anularea actelor atacate. În aceste împrejurări, critica întemeiată pe încălcarea dreptului reclamantei la o protecție jurisdicțională efectivă și a principiilor bunei administrări și protecției încrederii legitime, care nu este susținută prin argumente specifice și nu are, așadar, un conținut autonom, trebuie să fie de asemenea respinsă.

117 Având în vedere considerațiile de mai sus, primul motiv invocat în cauza T-35/10 și al treilea motiv invocat în cauza T-7/11 trebuie respinse ca fiind în parte inoperante și în parte nefondate.

Cu privire la al doilea motiv invocat în cauza T-35/10 și la al patrulea motiv invocat în cauza T-7/11, întemeiate pe o eroare de apreciere constând în faptul că Consiliul a considerat că reclamanta era implicată în proliferarea nucleară

118 Reclamanta susține că Consiliul a săvârșit o eroare de apreciere prin faptul că a considerat că reclamanta trebuia să facă obiectul unor măsuri restrictive. Pe de o parte, aceasta contestă că a furnizat servicii financiare anumitor entități indicate în motivarea actele atacate. Pe de altă parte, reclamanta apreciază că serviciile pe care le-a furnizat efectiv unor entități implicate în proliferarea nucleară nu justifică adoptarea unor măsuri restrictive, având în vedere printre altele că serviciile respective nu sunt legate de proliferarea menționată.

119 Pe de altă parte, potrivit reclamantei, eroarea Consiliului implică un abuz de putere din partea sa.

120 Consiliul, Republica Franceză, Regatul Unit și Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

121 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că un act reprezintă un abuz de putere numai dacă rezultă din indicii obiective, pertinente și concordante că a fost adoptat în scopul exclusiv sau cel puțin determinant de a atinge alte obiective decât cele declarate sau de a eluda o procedură special prevăzută de tratat pentru a răspunde circumstanțelor cauzei (a se vedea Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctul 50 și jurisprudența citată). Or, în prezenta cauză, reclamanta nu a furnizat elemente care să sugereze că, prin adoptarea actelor atacate, Consiliul a urmărit un alt scop decât acela de a împiedica proliferarea nucleară și finanțarea sa. În consecință, trebuie respins de la bun început argumentul întemeiat pe un pretins „abuz de putere” din partea Consiliului.

122 Cu privire la celelalte argumente ale reclamantei, potrivit celor rezultate din jurisprudență, controlul jurisdicțional al legalității unui act prin care au fost adoptate măsuri restrictive în privința unei entități se extinde la aprecierea situației de fapt și a împrejurărilor invocate în justificarea acesteia, precum și la

verificarea elementelor de probă și a informațiilor pe care se întemeiază această apreciere. În caz de contestare, revine Consiliului sarcina de a prezenta aceste elemente în vederea verificării lor de instanța Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctele 37 și 107).

- 123 În această privință, Consiliul și Regatul Unit reiterează argumentul expus la punctul 94 de mai sus, potrivit căruia Consiliul nu poate avea obligația să furnizeze elementele de probă și informațiile care susțin motivele care justifică măsurile restrictive atunci când acestea provin din surse confidențiale și sunt, ca atare, păstrate de statele membre care le dețin sau de state terțe cu care statele membre cooperează, și aceasta dintr-o preocupare legată de protecția surselor. Consiliul și Regatul Unit precizează că, în aceste împrejurări, controlul jurisdicțional efectuat de Tribunal ar trebui să fie restrâns. Astfel, potrivit Consiliului, Tribunalul ar trebui să se limiteze să verifice „plauzibilitatea obiectivă” a afirmațiilor statelor membre, în timp ce, potrivit Regatului Unit, controlul jurisdicțional al Tribunalului nu ar trebui să se refere la temeinicia materială a actelor prin care se adoptă măsuri restrictive.
- 124 Această argumentație nu poate fi admisă.
- 125 Astfel, împrejurarea că măsurile restrictive față de reclamantă au fost adoptate în temeiul unor elemente reunite de un stat membru nu afectează cu nimic faptul că actele atacate sunt acte ale Consiliului, care trebuie, prin urmare, să se asigure că adoptarea lor este justificată, dacă este cazul, solicitând statului membru în cauză să îi prezinte elementele de probă și informațiile necesare în acest scop.
- 126 De asemenea, Consiliul nu se poate prevala de faptul că elementele în discuție provin din surse confidențiale și că, în consecință, nu pot fi divulgate. Astfel, deși această împrejurare ar putea eventual justifica restricții privind comunicarea elementelor respective reclamantei sau avocaților săi, nu este mai puțin adevărat că, ținând cont de rolul esențial al controlului jurisdicțional în contextul adoptării măsurilor restrictive, instanța Uniunii trebuie să poată controla legalitatea și temeinicia unor astfel de măsuri, fără să i se poată opune secretul sau confidențialitatea elementelor de probă și a informațiilor utilizate de Consiliu. Pe de altă parte, Consiliul nu este îndreptățit să întemeieze un act prin care se adoptă măsuri restrictive pe informații sau pe elemente din dosar comunicate de un stat membru dacă acest stat membru nu este dispus să autorizeze comunicarea acestora instanței Uniunii investite cu controlul legalității actului menționat.
- 127 În consecință, temeinicia justificării măsurilor restrictive trebuie examinată în raport cu informațiile și cu elementele de probă comunicate atât reclamantei, cât și Tribunalului.
- 128 Motivarea actelor atacate și elementele comunicate de Consiliu la 1 octombrie și la 18 noiembrie 2009 se referă, în total, la nouă entități pretins implicate în proliferarea nucleară cărora reclamanta le-ar fi furnizat servicii financiare: Organizația Industriilor Aeronautice (AIO), Grupul Industrial Shahid Hemmat (SHIG), Grupul Industrial Shahid Bagheri (SBIG), Organizația Iraniană a Energiei Atomice (AEOI), Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company, Organizația Industriilor de Apărare (DIO) și Bank Sepah.
- 129 Reclamanta contestă că a furnizat servicii financiare către SHIG, SBIG, Novin Energy Company și Kalaye Electric Company. Întrucât Consiliul nu a prezentat elemente de probă sau informații pentru a susține afirmațiile sale privind serviciile pretins furnizate acestor patru societăți, afirmațiile respective nu pot justifica adoptarea și menținerea măsurilor restrictive care o vizează pe reclamantă, conform jurisprudenței citate la punctul 122 de mai sus.

- 130 În schimb, reclamanta nu contestă că a furnizat servicii financiare către AIO, AEOI, Mesbah Energy Company, DIO și Bank Sepah. În consecință, trebuie examinat dacă, astfel cum susține Consiliul, aceste servicii constituie un sprijin pentru proliferarea nucleară în sensul Deciziei 2010/413, al Regulamentului nr. 423/2007, al Regulamentului nr. 961/2010 și al Regulamentului nr. 267/2012.
- 131 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 18 din Regulamentul nr. 423/2007, al articolului 39 din Regulamentul nr. 961/2010 și al articolului 49 din Regulamentul nr. 267/2012, regulamentele menționate se aplică pe teritoriul Uniunii, inclusiv în spațiul aerian al acesteia, la bordul oricărei aeronave sau nave aflate sub jurisdicția unui stat membru, oricărei persoane, din interiorul sau din exteriorul Uniunii, care este resortisantul unui stat membru, oricărei persoane juridice, entități sau organism care este înregistrat sau constituit în conformitate cu legislația unui stat membru, oricărei persoane juridice, entități sau organism, în legătură cu orice operațiune comercială desfășurată în întregime sau în parte pe teritoriul Uniunii.
- 132 Astfel, în ceea ce privește operațiunile realizate în afara Uniunii, Regulamentul nr. 423/2007, Regulamentul nr. 961/2010 și Regulamentul nr. 267/2012 nu pot crea obligații juridice unei instituții financiare stabilite într-un stat terț și constituite potrivit legislației aceluiași stat (denumită în continuare o „instituție financiară străină”), precum reclamanta. În consecință, o astfel de instituție financiară nu este obligată, în temeiul regulamentelor menționate, să înghețe fondurile entităților implicate în proliferarea nucleară.
- 133 Nu este mai puțin adevărat că dacă o instituție financiară străină participă, este asociată în mod direct sau furnizează sprijin pentru proliferarea nucleară, fondurile și resursele sale economice situate pe teritoriul Uniunii, implicate într-o operațiune comercială realizată în întregime sau în parte pe teritoriul Uniunii ori deținute de resortisanți ai statelor membre ori de persoane juridice, de entități sau de organisme stabilite ori constituie conform legislației unui stat membru, pot face obiectul unor măsuri restrictive adoptate în temeiul Regulamentului nr. 423/2007, al Regulamentului nr. 961/2010 și al Regulamentului nr. 267/2012.
- 134 Rezultă că o instituție financiară străină are tot interesul să se asigure că nu participă, că nu este asociată în mod direct și că nu furnizează sprijin pentru proliferarea nucleară, printre altele prin furnizarea de servicii financiare unei entități implicate în această din urmă activitate. În consecință, atunci când cunoaște sau poate în mod rezonabil să suspecteze că unul dintre clienții săi este implicat în proliferarea nucleară, îi revine obligația să înceteze fără întârziere furnizarea serviciilor financiare către acesta din urmă, ținând seama de obligațiile legale aplicabile, și să nu îi furnizeze niciun nou serviciu.
- 135 În prezenta cauză, Consiliul nu susține că serviciile în litigiu intrau în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 423/2007, al Regulamentului nr. 961/2010 și al Regulamentului nr. 267/2012, astfel cum s-a amintit la punctul 131 de mai sus. Prin urmare, trebuie examinat dacă reclamanta a acționat fără întârziere pentru a înceta furnizarea serviciilor financiare fiecăreia dintre cele cinci entități menționate la punctul 130 de mai sus atunci când a cunoscut sau când putea în mod rezonabil să suspecteze că acestea erau implicate în proliferarea nucleară.
- 136 În această privință, în primul rând, reclamanta susține că nu a efectuat decât o plată în beneficiul AIO la 14 martie 2007, și anume înainte de adoptarea de către Consiliu a măsurilor restrictive în privința acesteia din urmă, care a avut loc la 23 aprilie 2007.
- 137 Or, Consiliul nu furnizează elemente de probă ori informații concrete care să sugereze fie că anumite servicii au fost furnizate de reclamantă către AIO după adoptarea măsurilor restrictive care o vizează pe aceasta din urmă, fie că reclamanta cunoștea sau putea să suspecteze în mod rezonabil că AIO participa la proliferarea nucleară la data de 14 martie 2007.

- 138 În aceste împrejurări, plata efectuată în beneficiul AIO nu justifică menținerea măsurilor restrictive în privința reclamantei.
- 139 În al doilea rând, reclamanta admite că a realizat operațiuni în numele Bank Sepah, al Mesbah Energy Company și al DIO, atât înainte, cât și după adoptarea măsurilor restrictive care vizează aceste entități. Reclamanta susține însă că toate operațiunile realizate rezultau din angajamentele asumate înainte de adoptarea măsurilor menționate și că, în orice caz, acestea nu erau legate de proliferarea nucleară.
- 140 În această privință, trebuie să se arate că articolul 20 alineatul (6) din Decizia 2010/413, articolul 9 din Regulamentul nr. 423/2007, articolul 18 din Regulamentul nr. 961/2010 și articolul 25 din Regulamentul nr. 267/2012 permit, în esență, ca fondurile entităților vizate de măsuri restrictive să fie deblocate pentru a efectua plăți în temeiul obligațiilor asumate de acestea anterior înscrierii lor pe listă, cu condiția ca plățile menționate să nu fie legate de proliferarea nucleară. În aceste împrejurări, nu trebuie să se solicite reclamantei, care nu avea obligația, în prezenta cauză, să înghețe fondurile Bank Sepah, Mesbah Energy Company și DIO în temeiul textelor menționate mai sus, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 132 și 135 de mai sus, să aplice un regim mai strict față de acestea din urmă.
- 141 Or, Consiliul nu furnizează elemente de probă ori informații care să sugereze fie că reclamanta cunoștea sau putea în mod rezonabil să suspecteze că Bank Sepah, Mesbah Energy Company și DIO erau implicate în proliferarea nucleară înaintea adoptării măsurilor restrictive care le vizează, fie că aceasta a realizat operațiuni în temeiul instrucțiunilor ulterioare adoptării măsurilor respective, fie că operațiunile realizate după adoptarea măsurilor menționate erau legate de proliferarea nucleară.
- 142 În aceste împrejurări, nici operațiunile realizate în numele Bank Sepah, al Mesbah Energy Company și al DIO nu justifică menținerea măsurilor restrictive care o vizează pe reclamantă.
- 143 În al treilea rând, reclamanta admite că până la 18 aprilie 2007 a realizat în numele AEOI operațiuni legate de plata burselor și a cheltuielilor legate de educație și care privesc sume care nu depășesc 8 000 de euro.
- 144 Or, AEOI este vizată de măsuri restrictive adoptate de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite începând cu 23 decembrie 2006. Astfel, pornind de la această dată, reclamanta putea cel puțin să suspecteze că AEOI era implicată în proliferarea nucleară.
- 145 În plus, reclamanta nu pretinde că operațiunile realizate după 23 decembrie 2006 erau întemeiate pe instrucțiuni primite anterior acestei date.
- 146 În orice caz, întrucât AEOI este însărcinată cu desfășurarea de activități de cercetare și de dezvoltare în domeniul nuclear, este justificat să se considere că bursele plătite în numele său sunt legate de aceleași activități și, prin urmare, de proliferarea nucleară.
- 147 În consecință, considerațiile expuse la punctul 140 de mai sus nu sunt aplicabile în privința operațiunilor realizate în numele AEOI.
- 148 În fond, reclamanta invocă în mod eronat cuantumul redus al plăților realizate în numele AEOI. Astfel, pe de o parte, potrivit indicațiilor furnizate de ea, valoarea totală a acestor plăți realizate în anul 2007 se ridică la 17 768 EUR, la 68 341 de dolari americani (USD) și la 2 041 de dolari australieni (AUD), și anume la o sumă care nu este neglijabilă. Pe de altă parte, întrucât faptul de a dispune de personal înalt calificat este de o importanță primordială pentru activitățile de cercetare și de dezvoltare în domeniul nuclear, plata unor burse destinate să asigure educația în acest domeniu, chiar având un quantum individual relativ scăzut, constituie un sprijin pentru activitățile în cauză și, în consecință, pentru proliferarea nucleară.

149 În aceste împrejurări, trebuie concluzionat că plata de către reclamantă în numele AEOI a unor burse și a unor cheltuieli legate de educație după adoptarea de către Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite a unor măsuri restrictive care vizează AEOI constituie un sprijin pentru proliferarea nucleară care justifică măsurile restrictive care o vizează pe reclamantă.

150 În consecință, al doilea motiv formulat în cauza T-35/10 și al patrulea motiv formulat în cauza T-7/11 trebuie respinse drept nefondate.

Cu privire la al treilea motiv formulat în cauza T-35/10, întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură și pe o eroare de drept în ceea ce privește temeiul juridic al Regulamentului nr. 1100/2009, și la al doilea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiat pe o eroare de drept în ceea ce privește temeiul juridic al Deciziei 2010/644 și al Regulamentului nr. 961/2010

151 Reclamanta invocă erori în ceea ce privește temeiul juridic al diferitor acte prin care au fost adoptate măsurile restrictive care o vizează.

152 Consiliul, Republica Franceză, Regatul Unit și Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

153 În primul rând, reclamanta susține, în cauza T-35/10, că Consiliul a încălcat normele fundamentale de procedură și a săvârșit erori de drept în ceea ce privește temeiul juridic al Regulamentului nr. 1100/2009. Astfel, acest regulament ar avea drept temei juridic Regulamentul nr. 423/2007, care ar fi nelegal, prin faptul că a fost adoptat de Consiliu hotărând cu majoritate calificată, iar nu în unanimitate, astfel cum impuneau atât articolul 308 CE, cât și Poziția comună 2007/140. În consecință, Regulamentul nr. 1100/2009 ar fi lipsit de temei juridic. În plus, acesta ar fi trebuit la rândul său să fie adoptat de Consiliu hotărând în unanimitate, iar nu cu majoritate calificată, astfel cum rezultă din Poziția comună 2007/140, care ar constitui temeiul său juridic.

154 În această privință, în primul rând, referitor la Regulamentul nr. 423/2007, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, articolele 60 CE și 301 CE constituiau un temei juridic suficient pentru adoptarea Regulamentului nr. 423/2007, nefiind necesar să se aplice articolul 308 CE. De asemenea, rezulta din articolul 301 CE, la care face trimitere articolul 60 CE, că Poziția comună 2007/140 nu constituia un temei juridic al Regulamentului nr. 423/2007 și al actelor care îl pun în aplicare pe acesta, precum Regulamentul nr. 1100/2009 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 23 de mai sus, punctele 66-72).

155 În consecință, atât regula de votare prevăzută la articolul 308 CE, cât și cea aplicabilă adoptării Poziției comune 2007/140 și modificării acesteia sunt lipsite de relevanță în ceea ce privește Regulamentul nr. 423/2007. Respectarea regulii de votare corespunzătoare și a celorlalte condiții procedurale trebuie, așadar, să fie verificată în raport doar cu textul articolului 301 CE, la care face trimitere articolul 60 CE.

156 Potrivit articolului 301 CE, „[i]n cazul în care o poziție comună sau o acțiune comună, adoptată în conformitate cu dispozițiile Tratatului privind Uniunea [...] referitoare la politica externă și de securitate comună, prevede o acțiune a Comunității care urmărește să întrerupă sau să reducă, în tot sau în parte, relațiile economice cu una sau mai multe țări terțe, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, adoptă măsurile urgente necesare”.

157 În prezenta cauză, reclamanta nu contestă că Regulamentul nr. 423/2007 a fost adoptat cu majoritate calificată, în conformitate cu regula stabilită la articolul 301 CE. Nu se contestă nici faptul că adoptarea Regulamentului nr. 423/2007 a fost precedată de adoptarea cu unanimitate a Poziției comune 2007/140. În aceste împrejurări, trebuie să se concluzioneze că condițiile impuse la articolul 301 CE au fost respectate în ceea ce privește adoptarea Regulamentului nr. 423/2007.

- 158 În al doilea rând, în ceea ce privește Regulamentul nr. 1100/2009, trebuie observat că, pe de o parte, reclamanta nu contestă că acesta a fost adoptat, în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007, cu majoritate calificată și după înscrierea numelui său pe lista care figurează în anexa II la Poziția comună 2007/140, prin intermediul Poziției comune 2008/479, adoptată, conform articolului 7 alineatul (2) din Poziția comună 2007/140, în unanimitate. Pe de altă parte, astfel cum s-a amintit deja la punctul 154 de mai sus, spre deosebire de cele pretinse de reclamantă, Poziția comună 2007/140 nu constituia un temei juridic al Regulamentului nr. 1100/2009, astfel încât regula de votare pe care aceasta o prevede este lipsită de relevanță în ceea ce privește adoptarea acestui din urmă regulament.
- 159 În aceste împrejurări, trebuie să se respingă argumentele reclamantei care vizează Regulamentul nr. 423/2007 și Regulamentul nr. 1100/2009.
- 160 În al doilea rând, potrivit reclamantei, întrucât Decizia 2010/644 și Regulamentul nr. 961/2010 prevăd măsuri restrictive împotriva unor entități care nu sunt vizate în rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, acestea ar fi trebuit să fie adoptate nu în temeiul procedurii prevăzute la articolul 215 TFUE, ci în temeiul celei prevăzute la articolul 75 TFUE. În mod alternativ, actele atacate ar fi putut fi fondate pe articolele 75 TFUE și 215 TFUE coroborate.
- 161 Potrivit unei jurisprudențe constante, alegerea temeiului juridic al unui act al Uniunii trebuie să se întemeieze pe elemente obiective, care pot fi supuse controlului jurisdicțional, printre care figurează scopul și conținutul acestui act (a se vedea Hotărârea Curții din 19 iulie 2012, Parlamentul European/Consiliul, C-130/10, punctul 42 și jurisprudența citată).
- 162 În această privință, articolul 75 TFUE este inclus în titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, consacrat spațiului de libertate, securitate și justiție din cadrul Uniunii. Acesta permite să se adopte măsuri restrictive prin care se urmărește realizarea obiectivelor definite în titlul respectiv, vizate la articolul 67 FUE, și aceasta doar în ceea ce privește prevenirea terorismului și a activităților conexe, precum și combaterea acestor fenomene.
- 163 În ceea ce privește articolul 215 TFUE, acesta este inclus în titlul IV din partea a cincea din Tratatul FUE, care privește acțiunea externă a Uniunii. Articolul menționat permite adoptarea unor măsuri restrictive în privința unor țări terțe, precum și a unor persoane fizice sau juridice, a unor grupuri ori a unor entități fără caracter statal, în vederea punerii în aplicare a unei decizii adoptate în conformitate cu titlul V capitolul 2 din Tratatul UE, în domeniul politicii externe și de securitate comună (denumită în continuare „PESC”).
- 164 În prezenta cauză, trebuie arătat, cu titlu introductiv, că în mod greșit reclamanta pretinde că Decizia 2010/644 ar fi trebuit să fie fondată pe articolul 75 TFUE, având în vedere că nu este vorba despre un act adoptat în temeiul Tratatului FUE, ci în temeiul Tratatului UE, în special al articolului 29 din acesta.
- 165 În ceea ce privește Regulamentul nr. 961/2010, Consiliul susține în mod întemeiat că măsurile restrictive pe care le prevede acesta nu se referă nici la obiectivele vizate la articolul 67 TFUE, nici, *a fortiori* la prevenirea terorismului și a activităților conexe ori la combaterea acestor fenomene. Măsurile restrictive vizează activitățile Republicii Islamice Iran, și anume o țară terță, legate de proliferarea nucleară.
- 166 În plus, Regulamentul nr. 961/2010 a fost adoptat în vederea punerii în aplicare a actelor care intră sub incidența PESC, și anume Decizia 2010/413 și Decizia 2010/644.
- 167 În aceste împrejurări, trebuie concluzionat că articolul 215 TFUE constituie un temei juridic corespunzător și suficient pentru adoptarea Regulamentului nr. 961/2010, măsurile restrictive prevăzute de acesta din urmă ieșind din domeniul de aplicare *ratione materiae* al articolului 75 TFUE.

- 168 Împrejurarea, invocată de reclamantă, potrivit căreia măsurile restrictive care o vizează le depășesc pe cele adoptate de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite este inoperantă în acest context.
- 169 În această privință, rezultă din jurisprudență că niciun element din articolele 60 CE și 301 CE nu permite să se considere că acea competență pe care dispozițiile amintite o confereau Comunității era limitată la punerea în aplicare a măsurilor decise de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctele 51, 52 și 64). Aceste constatări pot fi transpuse în privința măsurilor restrictive adoptate în temeiul articolului 215 TFUE, care reflectă conținutul articolelor 60 CE și 301 CE (a se vedea în acest sens Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, punctul 161 de mai sus, punctul 51).
- 170 Prin urmare, faptul că unele măsuri restrictive adoptate în cadrul PESC le depășesc pe cele decise de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite nu are niciun impact asupra caracterului adecvat și suficient al articolului 215 TFUE ca temei juridic al acestora.
- 171 În plus, potrivit jurisprudenței, diferențele dintre procedurile aplicabile în temeiul articolului 75 TFUE și al articolului 215 alineatul (1) TFUE se opun posibilității de cumulare a celor două dispoziții pentru a servi ca dublu temei juridic al unui act precum Regulamentul nr. 961/2010 (a se vedea prin analogie Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, punctul 161 de mai sus, punctul 49).
- 172 În măsura în care reclamanta susține în plus, în acest context, că aplicarea articolului 75 TFUE ar permite să se asigure un nivel adecvat de control democratic datorită intervenției Parlamentului European, trebuie arătat, mai întâi, că nu procedurile sunt cele care definesc temeiul juridic al unui act, ci temeiul juridic al unui act este cel care determină procedurile care trebuie urmate pentru adoptarea acestuia din urmă (Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, punctul 161 de mai sus, punctul 80). Astfel, dorința de a asocia Parlamentul European la procesul de adoptare a măsurilor restrictive nu poate avea drept consecință faptul că actele în cauză trebuie să aibă la bază un temei juridic care nu este aplicabil *ratione materiae*, precum, în prezenta cauză, articolul 75 TFUE.
- 173 În plus, diferența dintre articolul 75 TFUE și articolul 215 TFUE în ceea ce privește implicarea Parlamentului European rezultă dintr-o alegere efectuată de autorii Tratatului de la Lisabona de a conferi un rol mai limitat Parlamentului European în privința acțiunii Uniunii în cadrul PESC (Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, punctul 161 de mai sus, punctul 82).
- 174 În sfârșit, potrivit articolului 215 alineatul (3) TFUE, actele menționate la acest articol cuprind dispozițiile necesare în materie de garanții juridice (Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, punctul 161 de mai sus, punctul 83).
- 175 În aceste împrejurări, trebuie concluzionat că Consiliul nu a săvârșit nicio eroare în ceea ce privește temeiul juridic al Deciziei 2010/644 și al Regulamentului nr. 961/2010.
- 176 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, al treilea motiv formulat în cauza T-35/10 și al doilea motiv formulat în cauza T-7/11 trebuie respinse ca fiind în parte inoperante și în parte nefondate.

Cu privire la al patrulea motiv formulat în cauza T-35/10 și la al cincilea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiate pe încălcarea principiului proporționalității și a dreptului de proprietate al reclamantei, care rezultă din faptul că Consiliul nu a luat în considerare rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite

- 177 Reclamanta susține că Consiliul a încălcat principiul proporționalității, precum și dreptul său de proprietate.

- 178 Consiliul contestă temeinicia argumentelor reclamatei.
- 179 Conform jurisprudenței, în temeiul principiului proporționalității, care face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii, legalitatea interzicerii unei activități economice este subordonată condiției ca măsurile de interdicție să fie adecvate și necesare realizării obiectivelor urmărite în mod legitim prin reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconveniente cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (Hotărârea Curții din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctul 66).
- 180 În prezenta cauză, în primul rând, reclamanta susține că este vizată de măsuri restrictive care depășesc măsurile prevăzute în rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, deși actele atacate trebuie să reflecte aceleași rezoluții. Prin urmare, măsurile restrictive care o vizează ar fi disproporționate, având în vedere că Consiliul nu a furnizat nicio justificare obiectivă în raport cu această discrepanță.
- 181 În această privință, s-a expus deja la punctul 169 de mai sus, pe de o parte, că, potrivit jurisprudenței, Consiliul era competent să adopte, în temeiul articolelor 60 CE și 301 CE, măsuri restrictive care depășesc măsurile decise de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite și, pe de altă parte, că această constatare poate fi transpusă în privința măsurilor restrictive adoptate în temeiul articolului 215 TFUE, precum cele prevăzute de Regulamentul nr. 961/2010 și de Regulamentul nr. 267/2012.
- 182 Aceași concluzie trebuie să fie aplicată, prin analogie, în privința măsurilor restrictive adoptate în temeiul articolului 29 TUE, precum cele prevăzute de Decizia 2010/413 și de deciziile adoptate pentru punerea în aplicare a acesteia. Astfel, nici articolul 29 TUE nu limitează competențele pe care le conferă Consiliului în vederea punerii în aplicare a măsurilor decise de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite.
- 183 În consecință, simplul fapt că măsurile restrictive care o vizează pe reclamantă le depășesc pe cele adoptate de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite nu presupune că Consiliul a încălcat principiul proporționalității.
- 184 În definitiv, reclamanta susține în mod greșit că Consiliul era obligat să furnizeze o „justificare obiectivă” referitor la faptul că a adoptat măsuri restrictive autonome în privința sa. Astfel, potrivit jurisprudenței, măsurile restrictive autonome care vizează entitățile implicate în proliferarea nucleară urmăresc un obiectiv legitim care corespunde obiectivelor urmărite prin rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, și anume împiedicarea proliferării nucleare și a finanțării sale. Pe de altă parte, acestea sunt adecvate și necesare în vederea realizării obiectivului menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 10 de mai sus, punctele 67 și 68). În aceste împrejurări, Consiliul nu era obligat să îi furnizeze reclamantei o „justificare obiectivă”, ci doar motivele concrete și specifice pentru care aprecia că criteriile de adoptare a măsurilor restrictive autonome se aplicau în privința acesteia. Or, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 86-90 de mai sus, Consiliul a respectat obligația menționată.
- 185 În aceste împrejurări, critica întemeiată pe faptul că măsurile restrictive care o vizează pe reclamantă sunt disproporționate prin faptul că le depășesc pe cele prevăzute de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite trebuie să fie respinsă drept nefondată.
- 186 În al doilea rând, reclamanta susține că măsurile restrictive care o vizează se aplică nu doar în privința fondurilor sale proprii, ci și în privința fondurilor deponenților săi, aspect care ar fi neconform cu rezoluțiile în discuție ale Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite.

187 Or, pe de o parte, astfel cum arată Consiliul, articolul 20 alineatul (6) din Decizia 2010/413, articolul 9 din Regulamentul nr. 423/2007, articolul 18 din Regulamentul nr. 961/2010 și articolul 25 din Regulamentul nr. 267/2012 permit clienților reclamantei care nu sunt vizați în sine de măsuri restrictive să retragă, în anumite condiții, fondurile care au fost depuse la aceasta înainte de adoptarea măsurilor restrictive care o vizează. În consecință, argumentul reclamantei nu are o susținere în fapt în ceea ce privește deponenții care nu sunt vizați de măsurile restrictive.

188 Pe de altă parte, în ceea ce privește deponenții vizați în sine de măsuri restrictive, imposibilitatea de a-și retrage fondurile depuse la reclamantă și care fac obiectul unei înghețări nu este consecința adoptării măsurilor restrictive care o vizează pe reclamantă, ci a celor care vizează entitățile în cauză. Prin urmare, această împrejurare nu poate repune în discuție legalitatea măsurilor restrictive care o vizează pe reclamantă.

189 Având în vedere considerațiile de mai sus, al patrulea motiv formulat în cauza T-35/10 și al cincilea motiv formulat în cauza T-7/11 trebuie respinse drept nefondate.

Cu privire la primul motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiat pe încălcarea articolului 215 TFUE și a articolului 40 TUE, precum și a principiului egalității de tratament

190 Reclamanta susține în cauza T-7/11 că, prin adoptarea Regulamentului nr. 961/2010, Consiliul a încălcat articolul 215 TFUE și articolul 40 TUE, precum și principiul egalității de tratament.

191 Consiliul contestă temeinicia argumentelor reclamantei.

192 În primul rând, reclamanta arată că, în timp ce articolul 215 alineatul (2) TFUE prevede că Consiliul „poate” adopta măsuri restrictive, ceea ce presupune că el dispune de o putere de apreciere cu privire la acest aspect, Decizia 2010/413, adoptată în cadrul PESC, ar fi impus Consiliului adoptarea unor măsuri restrictive, cu încălcarea articolului 215 TFUE și, în consecință, a articolului 40 TUE.

193 În această privință, trebuie arătat că, deși adoptarea prealabilă a unei decizii în conformitate cu titlul V capitolul 2 din Tratatul UE constituie o condiție necesară pentru a permite Consiliului să adopte măsuri restrictive în temeiul competențelor care îi sunt conferite prin articolul 215 TFUE, simpla existență a unei astfel de decizii nu poate crea o obligație a Consiliului de a adopta asemenea măsuri.

194 Astfel, Consiliul rămâne liber să aprecieze, în cadrul exercitării competențelor care îi sunt conferite prin Tratatul FUE, modalitățile de punere în aplicare a deciziilor adoptate în conformitate cu titlul V capitolul 2 din Tratatul UE, inclusiv adoptarea eventuală a unor măsuri restrictive întemeiate pe articolul 215 TFUE.

195 În consecință, reclamanta pretinde în mod greșit că Decizia 2010/413 impune Consiliului să adopte măsuri restrictive. În consecință, nu trebuie să se constate încălcarea articolului 215 TFUE sau a articolului 40 TUE.

196 În al doilea rând, potrivit reclamantei, în mod contrar a ceea ce impune articolul 29 TUE, Decizia 2010/413 nu definește poziția Uniunii într-o anumită chestiune de natură geografică sau tematică, ci impune obligații precise statelor membre și persoanelor care intră în jurisdicția acestora. În consecință, decizia menționată ar fi lipsită de temei juridic, iar Consiliul ar fi încălcat, așadar, articolul 215 alineatul (2) TFUE prin faptul că s-a întemeiat pe decizia respectivă cu ocazia adoptării Regulamentului nr. 961/2010.

197 În această privință, trebuie arătat că niciun element din cuprinsul articolului 29 TUE nu exclude ca definirea unei poziții geografice sau tematice să privească și măsuri concrete care trebuie puse în aplicare de toate statele membre în raport cu un eveniment sau cu un fenomen.

- 198 Această situație se regăsește cu atât mai mult cu cât articolul 29 TUE impune statelor membre să asigure conformitatea politicilor lor naționale cu pozițiile astfel definite. Or, definirea exactă atât a măsurilor care trebuie adoptate, cât și a persoanelor, a entităților și a organismelor vizate de aceleași măsuri se poate dovedi necesară pentru a asigura o implementare coerentă a poziției Consiliului de către toate statele membre.
- 199 În prezenta cauză, obiectivul care constă în împiedicarea proliferării nucleare și a finanțării sale, care stă la baza adoptării Deciziei 2010/413, se traduce printre altele prin înghețarea fondurilor anumitor persoane, entități și organisme. Or, eficacitatea unor astfel de măsuri depinde, într-o largă măsură, de punerea lor în aplicare uniformă și simultană de toate statele membre, iar aceasta, la rândul său, depinde de definirea precisă atât a conținutului lor, cât și a persoanelor, a entităților și a organismelor vizate.
- 200 În aceste împrejurări, trebuie concluzionat că Decizia 2010/413 este conformă cu articolul 29 TUE. În consecință, Consiliul s-a referit la aceasta cu ocazia adoptării Regulamentului nr. 961/2010 fără a încălca articolul 215 TFUE.
- 201 În al treilea rând, reclamanta apreciază că Regulamentul nr. 961/2010 și Regulamentul nr. 267/2012 nu conțin dispozițiile necesare în materie de garanții juridice, în mod contrar cerințelor articolului 215 alineatul (3) TFUE. Lipsa unor astfel de dispoziții, atât în Regulamentul nr. 961/2010 și în Regulamentul nr. 267/2012, cât și în Decizia 2010/413, ar implica, pe de altă parte, încălcarea principiului egalității de tratament în privința entităților vizate de actele care prevăd măsuri restrictive adoptate în temeiul articolului 75 TFUE. În acest context, dispozițiile articolului 24 din Decizia 2010/413, ale articolului 36 din Regulamentul nr. 961/2010 și ale articolului 46 din Regulamentul nr. 267/2012 nu constituie, potrivit reclamantei, garanții juridice suficiente, ținând cont și de faptul că acestea nu sunt aplicate în mod efectiv de Consiliu.
- 202 În această privință, argumentul întemeiat pe inexistența unor garanții juridice în actele atacate nu are o susținere în fapt. Astfel, după cum s-a amintit la punctul 93 de mai sus, articolul 24 alineatele (3) și (4) din Decizia 2010/413, articolul 36 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 961/2010 și articolul 46 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 267/2012 prevăd dispoziții care garantează dreptul la apărare al entităților vizate de măsuri restrictive adoptate în temeiul acestor texte, respectarea dreptului la apărare făcând, pe de altă parte, obiectul controlului din partea instanței Uniunii.
- 203 În acest context, problema dacă Decizia 2010/413, Regulamentul nr. 961/2010 și Regulamentul nr. 267/2012 prevăd garanții juridice impuse de articolul 215 alineatul (3) TFUE este diferită de problema dacă aceleași garanții sunt puse în aplicare în mod efectiv de Consiliu cu ocazia adoptării unor măsuri restrictive față de persoane, de entități sau de organisme determinate. În consecință, argumentul întemeiat pe nepunerea în aplicare efectivă a măsurilor menționate este inoperant în cadrul criticii întemeiate pe încălcarea articolului 215 alineatul (3) TFUE și pe încălcarea principiului egalității de tratament care ar rezulta din acesta. În fond, respectarea garanțiilor juridice prevăzute de Decizia 2010/413, de Regulamentul nr. 961/2010 și de Regulamentul nr. 267/2012 în cadrul adoptării și al menținerii unor măsuri restrictive care o vizează pe reclamantă a fost examinată la punctele 76-117 de mai sus, examinarea argumentelor reclamantei neevidențiind nelegalități de natură să justifice anularea actelor atacate.
- 204 Rezultă din cele expuse anterior că motivul întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament trebuie să fie respins, având în vedere că se întemeiază pe premisa de fapt care este greșită a lipsei garanțiilor juridice în Decizia 2010/413, în Regulamentul nr. 961/2010 și în Regulamentul nr. 267/2012.
- 205 Prin urmare, trebuie constatat că Consiliul nu a încălcat nici articolul 215 alineatul (3) TFUE, nici principiul egalității de tratament.

206 Având în vedere cele de mai sus, primul motiv formulat în cauza T-7/11 trebuie respins ca fiind în parte inoperant și în parte nefondat.

Cu privire la al șaselea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiat pe nelegalitatea articolului 23 alineatul (4) din Regulamentul nr. 267/2012

207 Reclamanta susține, în cauza T-7/11, că articolul 23 alineatul (4) din Regulamentul nr. 267/2012, care prevede o interdicție de a furniza servicii specializate de mesagerie financiară persoanelor și entităților vizate de măsuri restrictive, este nelegal.

208 În aceste condiții, trebuie observat că, în adaptarea capetelor de cerere care vizează Regulamentul nr. 267/2012, depusă la 30 iulie 2012, reclamanta nici nu a solicitat anularea articolului 23 alineatul (4) din regulamentul menționat, nici nu a ridicat în mod formal o excepție de nelegalitate împotriva acestuia în sensul articolului 277 TFUE. În ședință, reclamanta a precizat că a invocat dispoziția în cauză numai pentru a ilustra faptul că Regulamentul nr. 267/2012 a introdus noi restricții cu privire la entitățile vizate de măsurile restrictive.

209 În aceste împrejurări, trebuie constatat că, chiar presupunând că motivul întemeiat pe nelegalitatea articolului 23 alineatul (4) din Regulamentul nr. 267/2012 ar fi fondat, această împrejurare nu poate determina admiterea concluziilor prezentate de reclamantă.

210 În consecință, al șaselea motiv formulat în cauza T-7/11 trebuie respins drept inoperant.

211 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, acțiunile trebuie respinse în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

212 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Consiliului.

213 Conform articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din același regulament, statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În consecință, Republica Franceză, Regatul Unit și Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

- 1) **Conexează cauzele T-35/10 și T-7/11 în vederea pronunțării hotărârii.**
- 2) **Respinge acțiunile.**
- 3) **Bank Melli Iran suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Consiliul Uniunii Europene.**
- 4) **Republica Franceză, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 6 septembrie 2013.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei	2
Procedura și concluziile părților	5
În drept	7
Cu privire la admisibilitate	8
Cu privire la adaptările capetelor de cerere ale reclamantei	8
Cu privire la capătul de cerere prin care se solicită anularea oricărui regulament viitor sau a oricărei decizii viitoare de completare sau de modificare a unuia dintre actele atacate care ar fi în vigoare la data închiderii procedurii orale	9
Cu privire la fond	9
Cu privire la posibilitatea reclamantei de a invoca măsurile de protecție și garanțiile aferente drepturilor fundamentale	9
Cu privire la primul motiv formulat în cauza T-35/10 și la al treilea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiate pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare al reclamantei, a dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă, a principiilor bunei administrări și protecției încrederii legitime, precum și pe obligația Consiliului de a reexamina măsurile restrictive adoptate, în lumina observațiilor formulate	11
– Cu privire la obligația de motivare	12
– Cu privire la încălcarea principiului respectării dreptului la apărare	13
– Cu privire la viciile despre care se pretinde că afectează reexaminarea efectuată de Consiliu	15
– Cu privire la lipsa comunicării individuale a Regulamentului nr. 267/2012 reclamantei	15
– Cu privire la celelalte încălcări invocate	16
Cu privire la al doilea motiv invocat în cauza T-35/10 și la al patrulea motiv invocat în cauza T-7/11, întemeiate pe o eroare de apreciere constând în faptul că Consiliul a considerat că reclamanta era implicată în proliferarea nucleară	16
Cu privire la al treilea motiv formulat în cauza T-35/10, întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură și pe o eroare de drept în ceea ce privește temeiul juridic al Regulamentului nr. 1100/2009, și la al doilea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiat pe o eroare de drept în ceea ce privește temeiul juridic al Deciziei 2010/644 și al Regulamentului nr. 961/2010	20

Cu privire la al patrulea motiv formulat în cauza T-35/10 și la al cincilea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiate pe încălcarea principiului proporționalității și a dreptului de proprietate al reclamantei, care rezultă din faptul că Consiliul nu a luat în considerare rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite.....	22
Cu privire la primul motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiat pe încălcarea articolului 215 TFUE și a articolului 40 TUE, precum și a principiului egalității de tratament	24
Cu privire la al șaselea motiv formulat în cauza T-7/11, întemeiat pe nelegalitatea articolului 23 alineatul (4) din Regulamentul nr. 267/2012	26
Cu privire la cheltuielile de judecată	26